

סיון בסקין

8 שירים

משירי האמת הפנימית

לא שחקתי שש־בש בטיולי כְּתָה,
לא הייתי מלח, שְׁמָנָה, סְלֵתָה,
או מוצר בָּסִיס אַחַר עֵבוֹר אֲרָצִי הַיְפָה.
הייתי ששים אַחוֹז כְּהַל, עִם טַעַם מֵר שֶׁל תְּרוּפָה:

רְצִיטִי שֶׁתִּשְׁתּוֹ אוֹתִי, כְּרוֹסִים אַבוּדִים בְּקֶרוֹן,
רְצִיטִי לְשׂוֹרֵף אֶת הַבְּטָן וּלְהִבִיא שְׁכָרוֹן,
רְצִיטִי שֶׁכֵּל הָאֵמֶת תִּצָּא בִּיסוּרֵי חֲמֵרְמֶרֶת,
וְהִיָּה בִּי זַעַם שֶׁל נְבִיא אַחֲרוֹן.

אִז אָמַרְתִּי, "אֲנִי לֹא אַחַפֵּשׁ שְׁלוֹה",
אִז אָמַרְתִּי, "אֲנִי לֹא אֲגִיד: 'אֵין תְּגוּבָה'",
אִז אָמַרְתִּי, "אֲנִי לֹא אַחַפֵּשׁ מִרְפֶּסֶת
עִם רוּחַ יְסִיכוּנִית רְטוּבָה."

אִז אָמַרְתִּי, "הַגּוֹף הוּא כֹּלֵא נֶצְחִי",
אִז אָמַרְתִּי, "אֲמָנוֹת זֶה הִכִּי, אַחִי",
אִז אָמַרְתִּי, "לֹא אֶהְיֶה יוֹנֵי עִירִם שְׁזוֹרֵק אֶת הַדִּיֶּסְקוֹס,
אֶהְיֶה יוֹנֵי עִירִם שְׁכּוֹתֵב טְרַגֵּדִיּוֹת בְּמוֹחִי."

אִז אָמַרְתִּי, "אִם הַכֵּל שְׁפִיט, הָרִי שְׁגַם לְכַתֵּב
אֲפֹשֶׁר עַל הַכֵּל. אוּ לְפָחוֹת עַל הָרֵב",
אִז אָמַרְתִּי, "יְהוּדֵי אֲמַתִּי אֵי־אֲפֹשֶׁר לְהַרְגִיעַ
אֲפִלוּ עִם חֲמֵר לְכֹנּוּנֵי טוֹב."

אז אמרתי, "אהיה צדיק, שפתמר יפרח",
אז אמרתי, "לא אדע את חכמת המזרח",
אז אמרתי, "כדי לא לאבד את עצמי לדעת,
אהיה כלבת השמירה שלי, עד שאצרח."

אז אמרתי, "אלך זקופה וקפוצת ישכון",
אז אמרתי, "אני הסצנה שלכם, וקוראים לי סיון",
אז אמרתי, "לא אהיה אלכסנדרוני משכיל עם מקטרת
ארכה, ננוח מרב גוני לבן."

אז אמרתי, "לא אגוד על עצמי שתיקות",
אז אמרתי, "לא פחות מעשר מכות",
אז אמרתי, "לא אקפל את גופי בשמש
בחפוש אחרי השקט בין הרקות."

כך אמרתי ותפסתי רכבת צרה,
וירדתי בתחנה המכסה בשורה
של עמודים נאו־קלסיים אכולי קורוזיה
וראיתי עיר מרבעת וככר קרה,

ועננים אפרים, ומעילי פרוה,
וכרזות על לילות הברלח, ואופרה עצובה
עם סופרן שאכלה תריסר חלבונים חיים,
וסרויס וינאי במזנון, כמו אסירים בתאים,

ויהודי בחלוק לבן אומר, "אספירין נוזלי,
שלוש פעמים ביום", ויהודי אחר, שבלולי
וקטן, מתקן שעוני זהב, ושוטר מצליח בקורסיסטית,
וידעתי שהעיר הזאת היא הבית שלי,

וידעתי שמבתים כאלה יוצאים רק כך:
או תופסים בונדאי אסתמטי ואומרים לו: "קח
אותי לאשה", והוא באמת לוקח, ואז בורחים הרחק;
או קופצים מהגשר; או מקשיבים לספק

שבוער בכבוד ובמוח, בגידים, בשרירי האגן,
ומותחים איזו יד, איזו רגל, והולכים בעקבות נגן
החליל - שיהיה אפלו אותו אחד מהמלין -
ולראשונה מרגישים כילד, ולא כחלדה שבעת הדגון.

אז אמרתי, "אם כך, אז אני יכולה לזוז",
ועמדתי ברלוח עצבני על הרצוף הארוז,
ואמרתי, "בואו נבצע דואט: אני אצעק,
והרכבת תעשה טוק־טוק־טוק. טק־טק."

תל אביב, 12 באפריל 2003

עונת החתונות

הגענו לעונת החתונות
של כל המפתות המגנות,
של אלה שהשקו במרגריטה,
של אלה שבחרר הסמוך,
של אלה עם דמוי עצמי נמוך,
שבלשון חלקקה גרית

ואז הנחת בחצר ריקה,
בערמת עצים להסקה
בארץ רחוקה ומרסקת,
ואז הלכת ושרקת שיר,

נגיד, "רַכַּבְתָּ לַיְלָה לְקִהִיר",
וְלֹא זָכַרְתָּ אֶת הַמַּפְשֶׁקֶת.

הֵן מִתְחַתְּנוֹת. הֵן טוֹעֲמוֹת עוֹגָה,
הֵן מְצִירֹת עִם טוֹשׁ וּמְחוּגָה
סְדוּר שֶׁל שְׁלֻחָנוֹת וּבֵר קוֹקְטִילִים:
הַתְּחִיל בְּמַרְגְּרִיטָה וּנְגַמֵּר
בְּמַרְגְּרִיטָה. מִי שֶׁלֹּא הֵלְכָה יִשָּׂר
מִכּוֹס אַחַת, הֵלְכָה יִשָּׂר בְּתֵלֶם.

(מְשַׁחֵק מְלִים נְחוּת. אוֹמְרִים "הַיִּשָּׂר").
מְנַה שֶׁל דָּג מְסֻרֵיחַ וְכָשֵׁר.
(לוֹלֵא בִּיּוֹד וּבְקוֹצוֹ דְקַדְקָתִי,
לְאֵן הֵייתִי מְגִיעָה? לְשֵׁם.)
הָאֵבָא לְרִנְחָה גְדוֹלָה נָשֵׁם,
נְצִיג הָאֵל נָאֵם נָאוּם דִּידְקָטִי.

הַגְּעֵנוּ לְעוֹנַת הַחֲתָנוֹת
שֶׁל כָּל הַמַּפְתּוֹת - אוֹתָן בְּנוֹת
שָׁגַם לְפָנָי, גַּם אַחֲרֵי הַשְׂכָּטָה
הִרְאִשׁוֹנָה - עִם רֹאשׁ בְּאֲרָמָה -
הֵן לֹא יָדְעוּ אִם הֵן רְצוּ, וּמָה
רְצוּ. הֵן מְקַבְּלוֹת אֶת הָאִסְמִכְתָּה

מִנְצִיג הָאֵל, הִרְגַּ וְהָעוּגָה.
"שַׁחְקִי אוֹתָהּ קָשָׁה לְהַשְׁגָּה",
אָמְרוּ לָהֶן. (...מִמָּאָה אֶלְף שְׁקָל.)
"שִׂיתְאֲמִיץ", אָמְרוּ לָהֶן. "עֲזוּבִי,
שִׂישְׁלָם עֲלֶיךָ וַיְבִיֵא
לָךְ מִתְּנוּת", אָמְרוּ לָהֶן. בְּשִׁקָּם
פַּעַם אַחַת הַתְּחִיל אֶתְּן טִיֶּס.

דְּמַעוֹת וְלֵב שֶׁפּוֹד לִי סִיאָס.
טִיס גְבוּהָ וּמַהֲרָצְלִיָּה
שֶׁלֹּא אוֹמְרִים לוֹ "לֹא". "תִּהְיֶי יָפֵה",
אָמְרוּ לָהֶן, "אָרוֹז בַּחֲלִיפָה
קִבְּלֵי אוֹתוֹ, כְּמוֹ בַת־מִל קְלִיעַ."

הִגְעֵנוּ לְעוֹנַת הַחַתָּנוֹת
שֶׁל כָּל הַמַּפְתּוֹת, הַמַּפְנוֹת
מֵהַסְפָּה עִם חֲצָאִית מַפְשֵׁלֶת
וַיִּזַּן פְּטִישִׁים לְכָל אֲרֶכָה
שֶׁל מַעֲרַכַת הָעֵכוֹל. בַּחֲרִיקָה
עוֹצֵר לוֹ סִמְל סְטָטוּס מוֹל הַדֵּלֶת.

הֵן מִתְחַתְּנוֹת. הֵן יְלָדוֹת טוֹבוֹת.
הֵן מְכִינּוֹת סֵלֶט מֵאֲהָבוֹת.
אָמְרוּ לָהֶן, "תִּפְסִי אוֹתוֹ בְּרֶשֶׁת."
הֵן מְזַדְּיֵנוֹת רַק אַחֲרֵי פְּגִישָׁה שְׁשִׁית,
זוֹכְרוֹת לַחֲוֹת אוֹרְזוּמָה חֲרִישִׁית
וְלִזְיָף אַחַת מְאוֹד רוֹעֵשֶׁת.

הִגְעֵנוּ לְעוֹנַת הַחַתָּנוֹת
שֶׁל אֵלֶּה הַקְּנִיּוֹת וְהַקּוֹנוֹת,
שֶׁמְדַלְּגוֹת בֵּין מְטָאָטָא לְשׁוֹקֵר,
שֶׁל אֵלֶּה שֶׁהִשְׁקוּ בִּיד אִמּוֹ,
שֶׁלֹּא מְזוּגוּ כּוֹס יַיִן לְעֶצְמָן
וְלֹא מַעֲנֵג רַחֲפוֹ בְּבִקָּר.

תל אביב, 9-12 בספטמבר 2003

בלדת פרים עצובה

אני יורק לקערה גלעין של זית,
פולט עשן וגם טסטוסטרון,
ואת על הבמה, את שרה אריה ביזרית
על שחקנית דחוייה בתאטרון

פרוכינציאלי: תפקידי דקה ורבע
(היא לא הצליחה לפתות את הבמאי)
ואהבה נכזבת. היא מרעבת.
היא אמללה. היא התאבדה במאי.

את שרה שיר עצוב. אני לוקח ביגלה,
והחזה שלך נושם עמק,
ועל הבר דומע איזה פיגעלע
מאוד רגיש, ויענקל'ה השמוק

מדביק שרמוטה אקראית לכרס.
קולך צרוד, ושמלתך צמודה.
בשרותים יוצאים המים מהברז
עם לפחות עשרים אחוז של חלודה.

המאורה הזאת בכלל לא פוטוגנית,
והרצפה עקומה ורטובה.
כלם הזמינו פלטה מטגנת
ובירה מהממלכה הרקובה.

חתיאר עם קוניאק נגש אליך,
ואחריו - איזה פריק עם רסטי ניל.
אני מבין שאת זמרת של שולים,
בולע וודקה מתוצרת ישראל.

תקשיבי, בבה, מה אני אומר לך:
למענה אקים מחדש את הרוקסן!
אני מבין בכספים כמו שמחה ארליך
ובשירה - כמו אלכסנדר פון.

שתי הרסטי ניל כלם ברברים,
שתי הקוניאק הם זן נכחד.
אני יודע לכתב שירים של ברים,
ממש עכשו יוצא לי עוד אחד.

אני זורק עליך חפן גוגואים
ותחתונים צהבים עם תחרה.
אני רוצה אותך כאיקון הומואים,
אני רוצה אותך בטעם רע.

אני רוצה אותך במגפים נאציים,
אני רוצה אותך בכובע קש,
אני רוצה אותך בחזיה עם נצנצים,
אני רוצה אותך מלכת הטרוש.

כשאת אוכלת לחם קל עם מרגרינה,
לבי כואב ופי אומר: עד כאן!
אני אזמין אותך למרגריטה
ואסדר לך הופעה בהאמן.

חצות. את שרה בלרת רצח,
ויש לך חוש דרמטי מפתח,
והגבור מדמם, ואת קורצת
לרסטי ניל. אני רוצה אותך.

מסיבת רווקות

איש גבוה עם שפם מְלַקֵּק מימי הסייט
שֶׁל הַשֶּׁפֶל הַגָּדוֹל, מְגִישׁ אֶת חֶלְצָיו עַל צִלְחַת זֵיתִים
לְשׁוֹכְנַת מְסַפְרוֹת מִיחֻמַּת בְּטַעַם תּוֹת.

כָּל הַפְּרָחוֹת צוֹנְחוֹת "שִׂוְאוֹ".

Do you know how low we can go?

אֶת מְצַחֲקֶקֶת, אֶת מְחַנְנֶכֶת הֵיטֵב.

Do you know how much we can have?

Do you know how little we can care?

אֲנִי לֹא מְצַלִּיחָה לְהִשְׁתַּכֵּר.

איש גבוה עם גוף מְגֻלָּח וּמְגַפִּים מְעוֹר
מְבָרִיק וְסִינְתֵטִי, רוֹקֵד כְּמוֹ יֶלֶד אֲבוֹד
בְּרַחֲבַת הָרְקוּדִים שֶׁל הַגָּדוֹלִים. אוֹלִי
אֲחוֹתוֹ הַגָּדוֹלָה שְׂכַחָה אוֹתוֹ, כְּשֶׁהִלְכָה
לְרֹקֵד וְלֹס עִם קְצִין. הַבוֹרְסָה נוֹפֶלֶת,
וּבְקֶצֶה הַשָּׁנִי שֶׁל הָעוֹלָם כָּבֵר נִשְׁפְּכוּ הַחֲמָרִים הַבָּאִים:
שָׁמֶן חֲמָנִיּוֹת עַל הַמְעַקָּה, בִּירָה עַל רְצַפְתָּהּ שֶׁל מִינְכֹן,
דָּם עַל הַפֶּל, אֲבָל זֶה כָּבֵר נִקְרָשׁ
עַד לְהוֹדְעָה חֲדָשָׁה.

כָּל הַפְּרָחוֹת צוֹנְחוֹת "וֹאוֹ".

Do you know how low you can bow?

אֶת מְמוֹלְלֵת אֶת מְפַתְחוֹת הַמְּכֹוֹנִית.

Don't you know it's all about meat?

Won't you walk through the city tonight?

טוֹב, אֲצִיִּית לִי סִינְרִית לִיט.

אני יודעת שזה הלילה שלך, נערה,
 שהולנטינואים הללו בלידה / שקל / פרוטה
 שרויים בסרטים האלמים שלהם בשבילך, נשמה,
 ומורידים בשבילך חליפות של פקירי בנק מבטלים.
 פעם גם את היית רואה בתוך התחתונים הללו
 תורים בלשכה, אינפלציה דוהרת והשפלת גברים
 שפטריו לאחר שדגם טי הורד מקו היצור,
 שמתנחמים עם בירה ועיניה הטרגיות של פולה נגרי.
 היום את לא רואה שם אפלו זין,
 אדיש ומכרכל כמו כלבלב ישנוני,
 משכר לפרחות צווחות בלידה / שקל / פרוטה,
 ולך - תמורת עריכה יומיומית מרצון
 של כל הטקסים, לפני ואחרי דגם טי.
 חבל שאינך יכולה להוריד עם זה גשם
 או לפחות לסחט מעט אהבה מרוחות המתים.
 היום אינך רואה שם אלא כתם קטן של ליקרה
 ואולי מספר שערות שנשכחו בגלוח.
 פעם ראתי.

פעם ידעת ללכת.

ועכשו

כל הפרחות צווחות "הי".

Won't you walk with me all the way?

את מתרחקת, את עוזבת את ידי,

את מצפנת בתוך הקוד הסודי,

את נעלמת בתוך מעליות, חניונים,

את נבלעת בקטלוגים, עתונים,

את מתנדנדת בין "כאן" ל"אין".

Will you know where to find me, when

You need someone to scream your scream?

אֲנִי כָּאֵן, עִם אֵשׁ וְשִׁירִים,
כּוֹס שֶׁל בִּירָה - מִים - חֶלֶב.
Don't you know I'm all about love?
אֵת פּוֹחֲדֵת לְהִתְקַרֵּב?

Nevermore, אָמַר הָעוֹרֵב.

תל אביב, 29 בספטמבר 2003

עצה לנזיר מתחיל

אם נגזר עליך לחיות במנזר,
כי הפסדת את כל הירשה לאח
הבכור, או עצבנת את הרס"ר -
נסה להפך לעוזר טבח.

עוזר הטבח הוא נזיר בכיף,
הוא לא צריך לשגז פסוקים,
וארח חייו אינו משקף
שום דבר ממה שפרנציסקוס הקים.

קצת "פטר נוסטר" זה בכלל לא נורא,
רק בשביל המסרת והסדר הטוב,
וכשכלם עומדים בתפלה בשורה,
אתה יוצא מהשער והולך ברחוב,

כי עוזר הטבח צריך ללכת לשוק
לקנות שבלת-שועל לדיסה,
עופות למרק ודבשניות לפנוק
האחים המתשים על סף הקריסה.

אתה קונה להם גם ביצים וגבינות,
כי גטל האמונה דורש תזונה נכונה.
אתה רואה זונות וגם נשים הגונות,
אבל חוטא עם האופה, כי היא אלמנה.

כשכלם לומדים לטינית - שפה קשה -
אתה הולך לקטף ירקות בגן,
מתמזג עם הטבע ומתמלא בקדשה,
אמונתך מתחזקת ולבה רענן.

אם נגזר עליך לחיות במגזר,
נסה להפוך לעוזר טבח.
אולי לא יצא ממך אבקר,
וטוב שכך. באמת טוב שכך.

הטבח לא ילמד אותך על חיי הקרושים,
כי אלה ספורים מפחידים מאוד.
הוא רק יגיד לך למזן עדשים
ולהשחים קלות את הבצל הירד.

הטבח לא יגיד לך להיות טהור כמלאך
ולא ילשין עליך ועל האופה,
כי גם הוא היה פעם עוזר טבח,
הוא יבקש מעט קמח וביצה טרופה.

אולי יהיה קצת עצוב בימים של צום,
אבל תזכר שמצבך הוא טוב במיוחד,
כי ליתר האחים מאוד עצוב כל יום,
חוץ מפסחא ובחג המולד,

כי הם מתפללים כל היום, ואתה מסדר
עם קצת "אודה מריה", שזה לא מסבך.
אז אם נגזר עליך לחיות במגזר -
נסה להפך לעוזר טובח!

תל אביב, 24 באוגוסט 2002

שלומית

...ובבקר הבא את עושה תרגילים על הבר,
מנסה לא לחשב על אתמול, על האבנים בכפר
שאינן יכולות לספג את הדם, על אמוך
הלוחשת, ועל זרועותיך האוחזות בעמוד התומך
בך ובפורטיקו, על הכותרת הקורינתית, שעלי האקנתוס שלה
נושרים על ראשך, על החילים פעורי העינים, ועל השאלה
נוטפת הרבש והיזע: "שלומיתי, מה תבקשי
תמורת הרקוד?" - את ראשו... את ראשם... את ראשי...
הסחרחר... ואת מנסה להעביר הקבלה
היסטורית ומקוממת: את, נסיכה, בתולה,
רוקרת למלך, כפי שדור הצעיר נגן
למלך, אלף שנים לפניך, ואת לוחשת: "כן,
את ראשו..." את רוצה לברח לשם, לקטקומבות הזמן,
אל מנצחו של גלית. רקדנית ונגן. את היית מביסה את בלן:
את מרב, את מיכל, את בת-שבע ואת אביגיל,
את התגלית המאחרת אבישג, את כל נשות החיל,
בעליהן בקברי אחים, אבותיהן מהרהרים, אחיותיהן הקטנות בוכיות.
את מדמינת את עצמך בשמלות התנ"כיות.
יכלת לאהב אותו. יכלת לאהב את צאצאו שיגיע מחר,
שיהיה חזק מהפריק שאהב לטיל במדבר
והפיל את ראשו על מגש הכסף, המעטר בעלי דפנה וענפי לולב -

סוג של זר מנצחים. הוא אמר שהבא אחריו
יהיה חזק ממנו, והוא יסלח לך על מגש הכסף ועל
האהבות שהחמצת, על הפה־דה־משהו המשלם, שגופך הקל
בצע על האכנים המדממות. הוא ידע שחטאת
פחות מכל הנשים שתצפינה מחר בפעלת
הגיליוטינה עם מסרגות ביד. "שלומית, תתרכזי!" – ואת ממלאת
את ראותיך אור כבד, כפי שצוּתה מורתך לבלט.

חיפה, 28 במאי 2002

לולה דה קנט

נולדתי כמרתה קריגר, תחת שלטונו של וילהלם.
אבי נהרג בחפירות, לאחר שנפסה לפתח חבית
של אבק שרפה, באיזה חר בין נרשה לווילנה.
במבט לאחור הבנתי, שנולדתי יחד עם הציניות המערבית.

אמי הפכה לנציגת הדור האבוד. ישבה לילות על הזינגר.
האינפלציה צמחה ומרתף הבירה תסס.
בקר אחד, לפני הלמודים, עמדת בתור למשהו מזין, ו-
עבר שם דוד מאמריקה ואמר לי: "לחם ארוזן

זה לא נחשב. בואי, ילדה, אביא לך בגט וכיצים ואפלו
חלב." מה הפלא, השפל באמריקה טרם התחיל.
הוא לקח אותי למלון, לטף אותי והביא לי
סל מלא אכל, ואמר: "אני במאי מפרסם, ססיל בי. דה מיל."

הוא אמר לי: "את ילדה יפה. רוצה להופיע בסרט?"
הוא אמר לי: "את ואמך לא תדעו עוד מחסור במזון."
הוא פתח את המכנסים וקרא לצלם, ואני זוכרת
שאחר כך אמרו שהיה זה סרט הפורנו הקשה הראשון.

כך התחלתי. אחר כך ססיל נסע, אבל ברפובליקת וימר, למרות הדכי, הקולנוע פרח. כל האקספרסיוניסטים היו סוטים, כראוי לאמני דקדנס. בקול רם כלם נשבעו שהם מעריצים את מרלן דיטריך, אבל בבירשטובה אפל לחשו את שם הבמה שלי: לולה דה קנט.

מספרים שבשלושים ושלוש היטלר והינדנבורג ישבו ביחד על נקניקיות, כרוב כבוש, ובירה צלולה כקריסטל. (קלישאה קולנועית. אין בירה צלולה.) הם צפו בסרט שלי ברוב נחת, היטלר זמם להפיל את הינדנבורג והתקשר לאחת, לני ריפנשטל.

הוא אמר לה: "פרוילין ריפנשטל, הנציזנל-סוציאליסטים עומדים לנצח." הוא אמר לה: "פרוילין ריפנשטל, הינדנבורג קשישא עומד לעוף." הוא אמר לה: "ולכו, פרוילין ריפנשטל, כדאי לך לעשות את מה שאני אומר לך, ואני אומר לך לצלם סרט עם לולה דה קנט באפן דחוף."

לני ריפנשטל לא התנכחה. היא עשתה אתי סצנה לסבית, היא צלמה אותי עם צלב קרס על זרוע ימין, היא צלמה אותי מצליפה בשוט ביהודי זקן ומשתינה על ספר של לסינג, היא צלמה אותי יושבת על תרן הדגל על גג הריכסטג בלב ברלין.

נערי היטלר-יונגנד אחרי פעלה הלכו בסתר לאולם קולנוע לראות אותי מוצצת לגבר בלונדיני עם זין ארי ענק. אוננות נחשבה אז לבושה, אף הם לא התאפקו, אף שהיו מטובי הנער, והותירו כסאות דביקים שמהם התקלף הקל.

במאמץ המלחמתי הופעתי לפני חילי הריכסוהר, וכשהובסנו, הרוסים, האמריקנים והאנגלים כמעט פוצצו את ועידת ילטה, כשרבו מי לוקח הביתה את סרטי, שנשמרו בבונקר בשלושה חדרים נעולים.

אחרי המלחמה רציתי לברח לבואנוס-אירס או לסן-פאולו,
אך אמרו לי ששם יש רק טלנובלות ברמה ירודה,
שהעם המובס זקוק לי, שלהעלאת המורל יש להראות בקולנוע פלוס
בין שפתייה של לולה דה קנט האחת והיחידה.

כך נשארתי בברלין המחלקת, מפשקת רגלים ונאנחת
מול במאים מצטיינים, שנהלו בפורנו קריירה שניה במקביל:
פסבינדר וונדרס. מוצצת לצרפתים אהבי פילם נואר. מזדיינת בתחת
ובוכה בסרטים טורקיים, ומודה לססיל בי. דה מיל.

בסוף שנות השבעים, בשיא תעשית הפורנו
הגרמנית, הייתי כבר בת ששים ושש,
אז עברתי לביזר. כשהמציאו את הניראו, הזמנתי לפורום
שקבע אם גרמניה תאמץ את בתאמקס או את וי-איץ-אס.

בשמונים ותשע הגשמת חלום: עשיתי סרט על חרבותיה
של חומת ברלין: מניפסט של אחד חושני על גבי האקרן.
היום אני בת שמונים ושבע, ועודני שמחה לשגע
במאים צעירים וזפים, שאומרים לי:

”ראו,

לולה,

ראו!”

חיפה, 10 בפברואר 2001

יצירה ווקלית ליהודי, דג ומקהלה

הדג:

חברו הטוב ביותר של היהודי
איננו כלב, כפי שחושבים התמימים,
וגם לא עגל הזהב, בנגוד לדעת הרשעים.
חברו הטוב ביותר של היהודי הוא הדג.

המקהלה:

דג ממלא - דג מטגן - דג מלוח.
בגב האמה נעוצה סכין גלוח.

דג צעיר - דג זקן - דג אכול.
אחרי הדגים - המבול.

היהודי:

היחסים בין היהודי לדג
הם יחסי אהבה-שנאה-סימביוזה.
היהודי, למשל, פוחד מהמים, במיוחד מהים.
הדג, להפך, יכול לחיות
רק בסביבה מימית. אך חשוכה יותר העבדה
שהדג, ככל הנראה, אינו פוחד לעולם.
גם לא מהיבשה. במיוחד לא מהמות.

המקהלה:

מים מתוקים - מים מלוחים - דג שמת.
היהודי לוקח דג ובורח.

דג צומח - דג חי - דג דומם -
דג משתין מהשיר הקודם.

הדג:

היהודי מגדל את ילדיו באהבה ובפחד,
מגדל אותם יהודים ואינו מרשה להם לרוץ אל המים.
הדג חי בשכיר חרב המפזר את זרעו
בכל הערים הכבושות שנקראות פומבדיתא, נינה,
ובסופו של דבר - קונסטנטינופול.
הדג איננו מכיר את בניו,
בנותיו. היהודי נודד ורועד,
הדג נודד ורוקד.

המקלה:

שוכר את הזרת - גוזר את הזג.
רק דגים מתים שוחים עם הזרם:
מושט - אמנון - שפמנון - זאבים.
דג עם חזרת, יהודי מאים.

היהודי:

וכשאלוהים נתן ליהודי את הדג
לקמע, וחמשה דגים - לארוחת בית-תמחוי
מאלתרת לצבור נתמכי הסעד,
וקילו דגים - להשלכה חזרה לכנרת,
וכשאלוהים נתן ליהודי דגים
להפצה של דת חדשה -
היהודי לקח את הדג והלך

למקום אחר, וסמן את דרכו בצלבים -
רמיזות מפשטות לרג אכול עד העצם.
היהודי והרג, לבדם מול הים, מהולים בחמץ.

המקלה:

רג שמן - רג רזה - רג ברשת.
יהודי מבעת נלחם ברשע.
יהודי צועק לענן הזוהר:
שלום ותורה על הדגים, חבר.

(בשקט)

יהודי מתהפך על סדין:
נסיכה - קרפיון - סרדין -

תל אביב, 23 באוקטובר 2002